

Delegater med forventninger

AKTUELT I FORENINGEN

Hilde Engjom

Lege i spesialisering, kirurgisk avdeling, Hålogalandssykehuset, Harstad. Leder av Yngre legers forening:

– Jeg mener Legeforeningen står foran en stor utfordring. Vi må bli mer synlige for medlemmene, vise at vi kan følge med i tiden og forholde oss til deres hverdag. Det gjenspeiler seg både i organisasjonsdebatten og i valgene vi står foran. Det er viktig å vise at Legeforeningen og de sentrale tillitsvalgte kan prioritere visjon og funksjon fremfor posisjon. En faglig forening og fagforening som ikke oppleves som tilpasset hverdagen, oppnår heller ikke tilhørighet og eierskap i medlemsmassen. Jeg tror landsstyremøtet vil bringe viktige veivalg for fremtiden og at vi som forening er klare for å gjøre disse valgene.

Jeg håper også at vi gjennom debattene kan legge grunnlaget for en forening som er synlig på den helsepolitiske arena. Utviklingen går raskt, og Legeforeningen må være en sentral aktør i debatten.

Svein Arne Monsen

Kommunelege i Leirfjord kommune og leder av Nordland legeforening:

– Organisasjonssaken er nok den viktigste saken på årets landsstyremøte. Nordland legeforening har vært opptatt av å beholde foreningens geografiske akse, men har foreslått å gjøre denne aksen mer regionalisert – gjerne med underavdelinger tilsvarende dagens foretak. Dette fordrer imidlertid en dynamisk struktur som kan endres i takt med virkeligheten, som for tiden i stor grad defineres av sykehuseierne. Jeg håper at landsstyret er potent nok til å gjøre endringer som fører til økt engasjement blant medlemmene; ikke minst helsepolitisk.

Jeg ser frem til den helsepolitiske debatten. De siste årene har det store fokuset vært på sykehusverdenen og spesialisthelsetjenesten. Det faktum at 95% av pasientkonsultasjonene skjer i kommunehelsetjenesten gjenspeiles altfor lite i diskusjonen både innad i foreningen og ellers i samfunnslivet. Det er langt mellom fakkeltogene for stabile legevakter, god og stabil legedekning i utkantene og en kvalitetssikret sykehjemsmedisin. Dette har vår yrkesgruppe delvis seg selv å takke for. Med fastlegereformen har allmennlegene i altfor stor grad trukket seg inn på legekontoet, og er i ferd med å miste sentrale samarbeidsarenaer i primærhelsetjenesten. Jeg håper dette aspektet kommer frem i debatten.

Elisabeth Siebke

Overlege ved Barneavdelingen i Ålesund. Medlem i spesialforeningenes fellesutvalg:

– Det mest spennende på årets landsstyremøte blir om vi endelig klarer å få på plass de

viktigste prinsippene i organisasjonssaken. Fagene må gis sin balanserte søyle i organisasjonen. Dette blir sentralt om man vil bevare Legeforeningen som én organisasjon, og er en vesentlig faktor for foreningen som troverdig helsepolitisk aktør.

Som leder av spesialitetskomiteen i barnesykdommer er jeg opptatt av utdanningens kår, turnustjenestens fremtid og oppfølging av Loen-vedtaket mht. spesialistutdanningens finansiering er begge viktige temaer. Jeg håper vi kan få gode diskusjoner, avklaringer og forslag til videre arbeid.

Jeg setter alltid pris på de helsepolitiske diskusjonene og har forventninger også til årets. Strukturelle reformer i organisering av helsetjenesten har medført til dels uforutsette kvalitetsendringer. Politikerne må ansvarliggjøres og avkreves sikring av en helhetlig helsetjeneste til befolkningen.

Valgårene er spesielle. Det mest spennende i år blir presidentkandidaten. Det er to gode kandidater, men det hadde vært morsomt å bryte mannshegemoniet? Jeg ønsker meg utradisjonell sammensetning av sentralstyret der også andre enn kandidater som representerer de tre store yrkesforeningene gis reelle muligheter.

Espen Huldt-Nystrøm

Overlege i anestesi og foretakstillitsvalgt ved Sørlandet sykehus HF. Redaktør av Overlegen:

– Jeg trives med den horisonten jeg ofte møter i Legeforeningen, og ser frem til å delta på mitt andre landsstyremøte. En forening med vår samlede kompetanse bør være en byggende aktør i samfunnet – noe annet ville være nesten uetisk. Vår troverdighet er grunnlaget for å nå frem. Forhåpentligvis vil landsmøtet preges av samme syn. Styrking og synliggjøring av faglighet er grunnleggende; for eksempel skal turnustjenesten debatteres igjen. Troverdigheten hviler også på yrkesforeningenes funksjon og synlighet, ikke minst lokalt. Organisasjonsdebatten blir derfor et høydepunkt for meg.

Fordeling av helsegoder er en vanskelig øvelse når markedskreftene blåser fra flere kanter samtidig. I den helsepolitiske debatten har vi pressen til stede, og en indirekte mulighet til å motivere politikere inn i for eksempel prioriteringsdebatten. Den har de aldri hatt mot til å heve på egen hånd, tross to vektige Lønning-utvalg. Vår egen utfordring er å vise at vi evner å skille pasienters interesser fra egne revir – selv om grenselandet kan være en gråsoner. På mange måter er pasientsak lik legesak, men det standpunktet har ikke vært offentlig salgbart de siste par tiår. Altså, troverdighet igjen. Jeg håper landsstyremøtet viser at vi er kommet litt lenger på veien.

Publisert: 19. mai 2005. Tidsskr Nor Legeforen. DOI:

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2020. Lastet ned fra tidsskriftet.no